

INFORMACIONS D'EUKKADI

El Dr. Jesús Maria de Leizaola és el nou President del govern de Basconi a a l'exili. Ha substituït al Dr. José Antonio de Aguirre, que morí a París el 22 de Març del 1960. Leizaola ha realitzat un llarg viatge visitant organitzacions i nuclis bascos d'Europa i Amèrica i a tot arreu ha pogut comprobar la ferma i decidida voluntat de fer el que calgui per aconseguir la llibertat del domini espanyol. A diverses capitals concedí conferències de premsa, i la ràdio i els diaris publicaren les seves declaracions. Entre altres coses, Leizaola ha dit: "Des del seu adveniment Franco ha desfermat tot l'aparell de propaganda per tal de fer creure que si el seu règim cau, Espanya serà dominada pels comunistes. Això no és cert; és solament un mite per atemoritzar i mantenir-se en el poder. A Espanya no hi ha hagut mai, ni hi ha comunistes, llevat d'uns quants intel·lectuals més snobs que marxistes. Cap dels moviments i actes de protesta, i de resistència, han estat promoguts pels comunistes, i si alguna vegada han intentat capitalitzar-los a favor seu, les seves minces forces i el seu nul presdigi els han portat al més gran fracàs. Naturalment, si es fa cas de la propaganda franquista, resulta que els comunistes són molt nombrosos, perquè en són acusats tots els contraris al règim, o sigui gairebé la totalitat del país, fins els monàrquics i personalitats catòliques."

Al Monestir de l'Oliva, a Nabarra, hi són reclousos els clergues bascos acusats de desafectes al règim franquista. Ja n'hi ha uns quants. No hi ha hagut manera, però, d'encabir-hi els 352 sacerdots que signaren el manifest de protesta dirigit als dignataris de l'Església, a Bascònia i Nabarra. (Allà els anomenen "Indignataris")

Com a Catalunya, el genocidi contra Euzkadi pren les formes més insospitades i violentes. Ja no es respecta ni la pau dels morts. Les autoritats espanyoles d'ocupació obliguen a canviar les làpides mortuòries dels cementiris escrites en llengua basca per altres escrites en espanyol. Moltes d'aquestes làpides tenen una gran vàlua històrica i artística.

L'administració espanyola a Bascònia és objecte d'una unànime resistència passiva i les organitzacions clandestines, que fins ara només treballaven en la tasca intensa de propaganda i en l'estructuració dels quadres de combat, estan fent actes subversius de tota mena. A Catalunya podem ben envejar les magnífiques organitzacions basques que intensament es preparen per a resistir a l'ocupant espanyol i per a foragitar-lo quan arribi el moment oportú.

Hem vist el butlletí "GUDARI", portantveu del Front Nacional Basc. El seu contingut respira un patriotisme exemplar, i hom s'adona de la ferma desicció d'assolir la independència sense disminucions ni transigències, sense Estatuts d'autonomia. Totes les penes, dificultats, problemes i misèries que pesen sobre la vida del poble basc tenen per causa l'opressió i el parasitisme de l'Estat espanyol. Per això la tesi independentista s'imposa cada dia més, arribant a la conclusió de que la total separació d'Espanya és la única solució viable.

El nacionalisme basc ha après bé la lliçó de Catalunya de l'any 1931. Enderrocar un règim espanyol per ajudar a consolidar-ne un altre pot resultar interessant pels espanyols o espanyolistes, perquè uns i altres han tingut i tindran sempre la veritable finalitat d'impedir la llibertat i el progrés de Bascònia i de Catalunya, però pels bascos i catalans que no vulguin ser traïdors a la pàtria autèntica, no es tracta de canviar de règim espanyol sino de deslligar totalment la pàtria de l'Estat opressor.

Formar part de partits espanyols o d'organitzacions obreres d'arrel espanyola - diuen els bascos - comporta pèrdua de personalitat i també de dignitat. Estem d'acord: L'experiència ens ha ensenyat que significa col·laborar amb l'opressor, facilitar-li els mitjans i els titelles perquè pugui promoure a casa nostra desavinences, conflictes, pertorbacions, afebliments i perpetuar el seu domini. A aquest domini, però, s'acabarà aviat el dia que l'Estat espanyol no pugui llençar els bascos i catalans els uns contra els altres en lluita fratricida en profit d'ell com ha fet tantes vegades.

Jamai cap natural de les colònies angleses, per exemple, ha integrat el partit conservador, o el lliberal, o el laborista. Bascònia i Catalunya són menys que colònies de l'Estat espanyol, perquè els països colonitzadors no han prohibit mai als naturals de llurs colònies resar, parlar i cantar en les respectives llengües, i menys han obligat a canviar inscripcions funeràries.